

NHÌN THẤU, BUÔNG BỎ, BỐ THÍ

*(Trích lục từ Đại Phương Quang Phật Hoa Nghiêm kinh,
Phẩm Bồ Tát Văn Minh thứ 10)*

Người giảng: Lão Hòa thượng Tịnh Không

Giảng tại: Hiệp hội giáo dục Phật Đà Hong Kong

Thời gian: ngày 01 tháng 08 năm 2005

Cản dịch: Vọng Tây cư sĩ

Biên tập: Phật tử Diệu Hiền

Các vị đồng tu, xin mời ngồi!

Tiếp theo, chúng ta nói về sự bố thí. Phía trước tôi đã nói đến có một lần tôi ở trường học, hôm khánh thành tòa lầu Học viện Thương nghiệp, tôi cũng tham gia buổi lễ khai mạc. Trong buổi lễ, nhà trường có mời một vị giáo thọ người Mỹ nổi tiếng của Học viện Thương nghiệp đến diễn giảng. Sau khi tôi nghe rồi, tôi có cảm khái rất sâu sắc. Bởi vì ngay lúc đó hiệu trưởng đang ngồi bên cạnh tôi, chúng tôi rất thân quen nhau, tôi liền cảm khái nói với hiệu trưởng, tôi cười đùa mà nói với ông rằng giáo trình của Học viện Thương nghiệp này tôi cũng có thể dạy. Ông rất kinh ngạc. Tôi nói, ông xem vị giáo thọ này, vị giáo thọ nổi tiếng, cả đời ông ấy nghiên cứu quản lý công thương nghiệp nhưng ông ấy không phát được tài, cả đời phải làm thầy giáo, tuy là có một số công ty đến mời ông ấy làm cố vấn, như vậy thì ông ấy có thể dạy cho các học trò phát tài hay không?

Tiếp theo đó tôi nói, một con người ngay trong một đời chân thật có thể phát được tài, họ cần phải chuẩn bị đầy đủ hai loại điều kiện cơ bản. Tại vì sao những vị giáo thọ này có nhiều học trò ưu tú tốt nghiệp từ học viện thương nghiệp như vậy, đều lấy được học vị tiến sĩ nhưng cả đời không phát được tài? Họ hiểu những phương pháp lý luận để kinh doanh nhưng cả đời không phát được tài, đó là do nguyên nhân gì? Tôi nêu ra một thí dụ như người học nông nghiệp ở học viện nông nghiệp, họ đích thực học được cách trồng trọt, hiểu được phương pháp trồng trọt, biết cách phân tách thổ nhưỡng, không khí, ánh sáng, phân bón, thì công như thế nào họ rất thông thạo, nông học là họ học những thứ này, đáng tiếc là cái gì? Họ không có hạt giống, cho nên cả đời họ không thể phát lên được. Tôi nói với hiệu trưởng, tôi có hạt giống, tôi cũng biết được phương pháp, nếu tôi đến dạy thì khẳng định những học trò này sẽ phát tài. Ông liền cười rộ lên.

Hạt giống là gì vậy? Trên kinh Phật nói chính là bố thí tài, bạn không chịu bố thí, bạn không có hạt giống của tiền của. Việc này người thông thường chúng ta, người phương đông, phương tây đều tin tưởng vào số mạng, bạn xem, thầy bói đoán mạng cho bạn, xem trong mạng bạn có tài khó hay không? Tài khó từ do đâu mà có? Tài khó là do trong đời quá khứ có tu tài bố thí hay không? Việc này khi xem bói có thể xem thấy được nhiều đời trước. Đó là nhân. Nếu như tài khó này rất tràn đầy, bạn tương lai nhất

định phát tài to, không luận bạn từ nơi một nghề nghiệp nào, bạn đều sẽ kiếm ra tiền. Trong mạng của bạn có tiền, tiền tài đó như nguồn nước không ngừng trào dâng. Nếu như trong đời quá khứ, đời đời kiếp kiếp đều là bòn xén, đều không chịu bỏ thí, vậy thì tài khố của bạn trống không, không có tài khố, như vậy thì bạn làm sao phát được tài? Bạn chỉ có thể làm công cho người khác, kiếm được một ít tiền, duy trì đời sống của bạn, vậy thì đã không tệ rồi, cả đời có thể không bị đói, trải qua một đời sống kham khổ thì cũng đã tương đối không dễ dàng. Bạn thấy thế gian này có đến bao nhiêu người đói khát, bao nhiêu người bị giá lạnh? Đều có nguyên nhân, do đời trước không có tu phước, đời trước không có tu, trong mạng không có tài khố.

Có biện pháp gì để cải thiện hay không? Biện pháp thì có, chỉ cần bạn hiểu được đạo lý này, ngay từ bây giờ bạn chân thật chịu làm. Trong đời quá khứ ta không có tài khố thì ngay trong đời này chúng ta có thể tích lũy tài khố, bồi đắp tài khố. Làm cách nào vậy? Bỏ thí, hoan hi bỏ thí, không có nhiều tiền bỏ thí nhưng một đồng hai đồng tất nhiên là có, thành tâm thành ý mà bỏ thí. Cái thành tâm, tâm chân thành sẽ lan đến tận hư không khắp pháp giới, chính mình không hề biết. Khi bỏ thí phải chân thành, cung kính, không có mong cầu. Bạn có ham muốn có mong cầu, thì bạn liền có phạm vi, phước báu sẽ không lớn. Không có mong muốn, không có mong cầu, vậy thì bỏ thí đó công đức cũng bằng với hư không pháp giới. Hoan hi bỏ thí không cầu hỏi đáp, bạn có thể làm như vậy, kiên trì miệt mài mà làm, làm mấy năm, làm mấy chục năm thì tài khố của bạn dần dần sẽ đầy lên, dù khi còn trẻ không có tài khố, thầy bói đoán mạng nói anh ngày trước không có tài khố, nhưng ngày sau tài khố của anh sẽ tràn đầy, phước báu cuối đời liền hiện tiền, khi còn trẻ rất khổ nhưng về già thì giàu có. Cái đạo lý này rất sâu, chỉ cần bạn tin tưởng, bạn chân thật chịu đi làm, đích thực có hiệu quả không thể nghĩ bàn.

Liễu Phạm Tứ Huấn chính là nói cái đạo lý này. Đại sư Ấn Quang cả đời đề xướng quyển sách này, nói được rất hay, lý giảng được rất thấu triệt, phương pháp nói được tường tận, bạn chỉ cần y theo cái lý luận, y theo phương pháp này mà tu học thì người không có tài khố sẽ có được tài khố, người không có trí tuệ thì tăng trưởng trí tuệ, người đoản mạng có thể khoẻ mạnh sống lâu. Phật thị môn trung hữu cầu tất ứng. Đây là gì vậy? Đây là quả báo nhỏ, đây không phải là quả báo lớn. Quả báo lớn là liễu thoát sanh tử, ra khỏi ba cõi, thành Phật làm tổ đó là quả báo lớn. Quả báo lớn còn có thể có được, hưởng hồ phước báu nhỏ bé của thế gian này, có lý nào mà không có được chứ? Không có được là vì sao? Bạn cả đời ở nơi đó siêng năng cần mẫn làm việc vẫn là không thể phát được tài, vẫn là không thể khai mở được trí tuệ, bạn không hiểu lý luận, bạn không hiểu phương pháp nên tuy phấn đấu vẫn là không thể có được, cho nên việc này cần phải làm cho rõ ràng, hiểu cho tường tận.

Cả đời này của tôi cũng là hiện thân nói pháp cho mọi người. Khi tôi còn trẻ, người xem tướng đoán mạng đều nói tôi không có tài khố, cả đời bần tiện. Bần là không có tiền của, tiện là không có địa vị. Chỗ này nói rõ việc gì? Đời trước đã tạo ra nghiệp bất

thiện, tuổi thọ ngắn, chỉ có 45 tuổi. Bạn thấy Không tiên sinh đoán mạng cho tiên sinh Liễu Phạm, nói ông ấy thọ 53 tuổi, tôi vẫn không thể so được với ông. Tôi rất tin tưởng, tôi tin tưởng, không phải mê tín. Hiện tại thông thường người ta nói khoa học, khoa học nói di truyền, trong nhà tôi đã có ba đời, tổ phụ của tôi, bác tôi, cha tôi đều không thể qua khỏi 45 tuổi, cho nên tôi cho rằng đó là di truyền, đại khái là rất có khả năng tôi cũng không thể qua được 45 tuổi. Tôi cũng không có cầu tuổi thọ, tôi chỉ đặt tuổi thọ của tôi ở tuổi 45, gặp được Phật pháp, tôi phải thành tựu ngay trong khoảng thời gian này, cho nên rất xem nhẹ đối với thế gian này, hy vọng 45 tuổi có thể vãng sanh, không còn phải chịu luân hồi nữa. Công phu có thể có lực, chính là đại sư Ân Quang đã nói, con người phải thường hay nghĩ đến cái chết thì còn cái gì không thể buông bỏ chứ, còn cái gì để đáng tranh? Mạng của tôi đã được người ta đoán định rồi, tôi cũng tin tưởng, không buông bỏ cũng không được, nhất là dùng nhiều tinh thần đến như vậy để tranh danh đoạt lợi với thế gian thì không bằng đem cái thời gian này, đem cái tinh lực này cố gắng mà niệm Phật, cố gắng học kinh giáo.

Khi tôi xuất gia, có hai người bạn tốt là pháp sư Pháp Dung, pháp sư Minh Diển, ba người chúng tôi cũng cùng thọ giới, ba người cùng một tuổi, vận mạng đều như nhau. Thầy bói nói với chúng tôi là ba người đều không thể qua được 45 tuổi. Chúng tôi giống như ba anh em vậy, tháng 2 năm 45 tuổi đó, pháp sư Pháp Dung ra đi, đó là thật, tháng 5 thì pháp sư Minh Diển ra đi. Bình thường tôi đều không bị bệnh, tháng 7 bị bệnh, tôi liền biết được thời gian đã đến rồi, cho nên tôi cũng không đi khám bác sĩ, cũng không uống thuốc, bởi vì tôi biết, bác sĩ chỉ có thể trị bệnh không thể trị mạng. Thọ mạng của bạn đến rồi, bạn khám bác sĩ thì có ích gì? Tôi chuyên tâm niệm Phật cầu vãng sanh, niệm được một tháng thì khỏi được bệnh, thế là không việc gì. Tôi không hề cầu tiêu tai diên thọ, tôi cũng không cầu phát tài, cũng không cầu thông minh trí tuệ, không cầu bất cứ thứ gì, chỉ mong cầu có thể vãng sanh Tịnh Độ.

Dường như trải qua hai - ba năm, vào khoảng 50 trở lại, lúc đó Cam Châu Hoạt Phật còn, ông là bạn cũ, cũng là học trò của đại sư Chương Gia. Có một lần chúng tôi gặp nhau ở Chùa Thiệu Đạo, ông đặc biệt đến tìm tôi. Ông nói, chú đến đây, tôi có lời muốn nói với chú. Tuổi của ông lớn hơn tôi, đại khái lớn hơn mười mấy tuổi, tôi rất tôn trọng đối với ông, ông là một vị pháp sư tốt. Tôi nói, Phật gia có việc gì sao? Ông nói, lúc trước chúng tôi ở phía sau lưng chú nói đến chú. Tôi hỏi nói việc gì ạ? Nói con người chú rất tốt, cũng rất thông minh, đáng tiếc là không có phước báo, lại đoán mạng. Tôi nói, thì ra sự việc này, nói ngay trước mặt cũng được, không cần phải nói sau lưng, tôi không kỵ húy, tôi rất tường tận. Ông nói, hiện tại thì chú không như vậy rồi, chú đã hoàn toàn chuyển đổi được vận mạng rồi. Tôi hỏi là như thế nào ạ? Ông nói, những năm gần đây chú giảng kinh nói pháp công đức rất lớn, hoàn toàn chuyển đổi rồi, chú không những vậy, tương lai có quả báo lớn, tuổi thọ của chú rất dài. Ông nói cho tôi nghe những việc như vậy, năm thứ hai thì ông ra đi. Vào lúc đó vẫn còn mấy vị pháp sư, chúng tôi cùng ngồi với nhau, sau khi mấy vị pháp sư này nghe rồi thì nói Pháp sư biết

xem tướng, Ngài xem cho tôi với, người kia nói xem cho tôi với. Cam Châu Hoạt Phật mỉm cười, hoàn toàn không hề để ý đến. Tôi không hề cảm thấy lạ chút nào, cũng không có tâm ưa thích, bình lặng thân nhiên. Cả đời tôi như vậy mà trải qua, cứ như vậy mà làm, tài bố thí, pháp bố thí, vô úy bố thí. Người khác cúng dường cho tôi, tôi đều bố thí.

Tôi học pháp sư Ấn Quang. Pháp sư Ấn Quang cả đời tất cả cúng dường nhận được thầy đều in kinh bố thí, in kinh in sách thiện, bạn thấy Ngài đem cúng dường của mười phương thành lập một hoàng hoá xã ở chùa Báo Quốc Tô Châu, chính là nơi lưu thông kinh Phật mà thông thường chúng ta gọi. Chính họ còn có một cái xưởng in ấn chuyên môn làm một việc này. Sự việc này làm thành công, nếu như tài lực đó (tài lực cũng không dễ dàng, cũng không phải rất nhiều) mà phân tán ra thì bất cứ việc gì bạn cũng không làm được thành công. Cho nên không phải phước báo lớn, sức mạnh không nên phân tán, tập trung vào một điểm để làm một sự việc thì làm thành công. Cho nên tôi học theo Ngài Ấn Tổ in kinh, tôi không có phước báo lớn như Ngài, chính Ngài có thể làm một cái xưởng nhỏ in ấn, chúng tôi không làm được. Ban đầu người khác đề xưởng in kinh, chúng tôi là phụ thêm, họ in một ngàn bộ, tôi in mười bộ, in 5 bộ, vì tiền rất ít. Về sau tiền cúng dường nhiều, tôi có thể in 100 bộ, có thể in 200 bộ, dần dần tôi cũng có năng lực in được 1000 bộ, in 2000 bộ, chuyên môn làm những việc này.

Ngoài sự việc này ra, tôi ưa thích phóng sanh, bố thí vô úy, còn có một ít tiền thì tặng cho bệnh viện, phí thuốc thang cho người nghèo khổ, bệnh viện cũng nhận, đây đều là thuộc về bố thí vô úy. Trong việc in kinh có tài bố thí, có pháp bố thí, kinh điển là pháp, giá thành của bạn bỏ ra là tài. Tài, pháp, vô úy là ba loại bố thí. Đây là đại sư Chương Gia dạy cho tôi, cả đời tôi vui mà không biết mệt, phước báo cuối đời không hề nghĩ tưởng, không hề nghĩ đến, quả nhiên có năng lực bố thí Đại Tạng kinh. Tôi in Đại Tạng kinh, hiện tại trong xưởng ấn loát vẫn còn chưa xuất bản, từ ngày trước mua về tặng cho người, cho đến về sau này, rất nhiều lần hợp in với người khác, hiện tại là chính mình in. Tôi tính sơ qua tổng cộng tất cả số lượng đã in thì con số này vượt qua 5000 ngàn bộ, đây là việc không hề nghĩ tưởng đến. Thế Giới Thư Cục xuất bản Tứ Khố Hội Yếu là bộ sách lớn, tôi trước sau tổng cộng mua hết 49 bộ phân tặng cho thư viện các trường đại học. Ở trong nước mỗi một tỉnh, mỗi một khu tự trị, đặc biệt là thành thị, chọn một đại học, tổng cộng đã tặng 32 bộ, còn lại một số ở nước ngoài. Thư viện đại học nước ngoài, họ có nghiên cứu Trung Văn, tôi cũng rất hoan hỉ cúng dường cho họ.

Tiền của càng thí thì càng nhiều, chân thật là từ lúc học Phật nhiều năm đến nay, có cầu thì có ứng, đây cũng là đại sư Chương Gia dạy cho tôi “Phật thí môn trung, hữu cầu tất ứng”. Năm xưa tôi muốn cầu chính là các quyển kinh. Cùng học giáo với lão sư Lý nên cần đến sách tham khảo, hơn nữa vào lúc đó, rất nhiều kinh điển không thể tìm được, không như hiện tại thuận tiện đến như vậy. Hiện tại kỹ thuật in ấn tiến bộ quá nhiều, khi tôi mới học Phật vẫn chưa có chụp hình chế bản, sắp chữ chế bản là công trình rất lớn, về sau chụp hình chế bản ra đời, rất thuận tiện. Tôi cũng đã từng nói qua

với các vị, tôi rất cảm kích pháp sư Khai Trí ở Hong Kong. Ở vào thời đại đó, khi cần phải có sách tham khảo, tôi liền cầu cứu với ông, nhờ ông ở bên Hong Kong đó tìm giúp tôi. Lúc đó tìm ra được đều là sách kết chỉ từ Đại Lục lưu thông ra, sách cổ, vào lúc đó Trung Quốc đại lục đã không cần đến thứ này, rất nhiều quyển đều đã đốt hết, cho nên có rất nhiều sách mang qua bên đây bán thành giấy vụn, rất rẻ tiền. Thật tốt, đây là quốc bảo. Sau khi tôi được những quyển sách này, sách hay như vậy cho thấy cái gì? Bên ngoài không thể tìm được, không có lưu thông, tôi liền phát tâm đề xướng in ấn, đề xướng mọi người phiên ấn, cho nên cũng đã in ra không ít. Khi vừa phiên ấn, sách này sẽ không bị thất truyền, số lượng in ấn nhiều, đều phân phát hết, cho dù có tai nạn thì những loại sách này sẽ không hoàn toàn bị tiêu mất hết, không thể nào, sẽ còn rất nhiều lưu giữ ở thế gian, như vậy có thể lưu giữ sách xưa lại. Cho nên khi tôi in sách là có hai mục tiêu, một cái là hiện tại chúng ta cần phải dùng đến, ngoài ra một điều chính là bảo tồn sách xưa. Tôi cảm thấy dùng cách này là rất thoả đáng, phân tặng cho rất nhiều thư viện ở nước ngoài, chúng ta có mục tiêu, chúng ta phải biết làm cách nào.

Cho nên bạn tỉ mỉ mà xét nghĩ, ba loại bố thí đầy đủ, đầy đủ tài bố thí, pháp bố thí thì dù không cầu quả báo nhưng quả báo tự nhiên hiện tiền. Quả báo hiện tiền nhưng chúng ta trước sau vẫn là dùng tâm bình thường để nhìn, không có ưa thích, chỉ một ý niệm cầu vãng sanh. Vì sao vậy? Hiện tại chúng ta biết được, cũng rất là khẳng định một chút hoài nghi cũng không có, vãng sanh mới là cứu cánh, nhất định phải vãng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc thân cận Phật A Di Đà, thành tựu quả đức cứu cánh viên mãn, sau đó mới có thể như chư Phật Như Lai ứng hoá ở mười pháp giới, giúp đỡ tất cả chúng sanh khổ nạn, giúp đỡ họ phá mê khai ngộ, lìa khổ được vui. Trước tiên giúp đỡ họ chuyển ác thành thiện, đoạn kinh văn chỗ này chính là như vậy. Chuyển xan tham thành bố thí, vậy thì tốt rồi, họ chân thật là được độ rồi. Xan tham là nghiệp nhân của đường ngạ quỷ, cái ý niệm này vừa chuyển, vậy thì người liền đoạn dứt đi cái nhân ngạ quỷ, quyết định không đọa ba đường ác, đây mới gọi là giúp chúng sanh lìa khổ được vui.

Phàm hễ là người ưa thích bố thí, thì tương lai đời sau của họ là ở hai đường nhân hoặc thiên. Ý niệm tài, sắc, danh, thực, thùỵ chưa đoạn thì ở dục giới. Cõi dục có sáu tầng trời, mỗi tầng thù thắng hơn mỗi tầng, phước báo đó rất lớn, chúng ta không cách gì tưởng tượng. Ở trên kinh Phật nói với chúng ta, chúng ta đi lên là trời Tứ Thiên Vương, một ngày của trời Tứ Thiên Vương là 50 năm nhân gian chúng ta, một năm cũng là 365 ngày nhưng một ngày của họ là 50 năm của chúng ta, tuổi thọ 500 tuổi, bạn xem phước báo này bao lớn! Lại hướng lên trên là trời Đạo Lợi, người Trung Quốc chúng ta gọi là Ngọc Hoàng Đại Đế, người phương tây gọi là Thượng Đế có thể cũng là trời Đạo Lợi. Điều kiện sanh trời Đạo Lợi là tu thượng phẩm mười thiện, hay nói cách khác mười điều thiện phải làm đến được 100%, từ khởi tâm động niệm, lời nói việc làm, quyết định phải tương ứng với mười thiện thì con người này tương lai sanh trời Đạo Lợi. Phước báo ở trời Đạo Lợi gấp đôi so với trời Tứ Thiên Vương, một ngày

của trời Đạo Lợi là 100 năm nhân gian chúng ta, tuổi thọ 1000 tuổi. Trên đại thể, thông thường người tu phước, tu phước báo lớn, tâm địa rất là lương thiện, phần nhiều đều là sanh trời Tứ Thiên Vương và trời Đạo Lợi.

Lại hướng lên trên cao, bên trên vẫn còn bốn tầng trời, vậy thì phải tu tâm thanh tịnh, phải tu từ bi hỷ xả. Tâm thanh tịnh chính là thiên định, tu có một chút công phu của thiên, thế nhưng thiên vẫn chưa đến được cao, vẫn chưa đạt đến tiêu chuẩn của thiên định. Nếu như đạt đến tiêu chuẩn của thiên định thì họ liền đi đến trời Sắc Giới, không ở trời Dục Giới. Do đây có thể biết dục của bạn chưa buông bỏ thì trời Sắc Giới bạn không có phần. Dục này là gì vậy? Tài, sắc, danh, thực, thù. Trong lòng chân thật không ô nhiễm, không có tham nhiễm thì con người này sức định thành tựu. Danh vọng lợi dưỡng, năm dục sáu trần đều chân thật buông bỏ thì tương lai họ sẽ đi về đâu vậy? Họ đi đến trời Sắc Giới. Trời Sắc Giới không có những thứ này. Tùy theo tu dưỡng của bạn, đối với tham nhiễm có nặng nhẹ không đồng nhau, càng nhẹ thì càng cao, càng nặng thì hướng xuống, cho nên tham nhiễm rất nhạt thì đến trời Tha Hoá Tự Tại, kế tiếp nữa là Trời Hoá Lạc, kế nữa là Trời Đâu Suất, cao hơn nữa trời Dạ Ma.

Theo đây có thể biết, danh vọng lợi dưỡng, năm dục sáu trần không phải là thứ tốt, có thì có thể thọ dụng, quyết không nên tham luyến. Tham luyến là sai, tham luyến là cõi Ngạ quỷ. Nếu như bạn có phước báo thì bạn phải có trí tuệ. Trí tuệ là gì vậy? Tôi có phước báo, phước báo của tôi cùng cộng hưởng với mọi người, hiện tại gọi là chúng ta cùng hưởng với mọi người thì phước báo của người đó càng ngày càng lớn, họ không phải hưởng riêng. Hưởng riêng thì dù phước báo có lớn bao nhiêu đi nữa cũng sẽ hưởng hết rất nhanh, nếu như cùng hưởng với tất cả chúng sanh thì phước báo đó của họ sẽ không thể hưởng hết. Cùng hưởng với tất cả chúng sanh chính là bố thí, tài nhiều thì thí tài. Chân thật hiểu rõ đạo lý Phật pháp đã nói, Phật pháp là chân lý của vũ trụ nhân sanh, chân thật thông đạt tường tận rồi thì hoan hỷ mà bố thí, không chút bòn xén. Bố thí càng nhiều vui sướng càng cao, ở nơi đây bố thí thì ở nơi kia liền đến, như nguồn nước không ngừng chảy đến, cũng như nguồn nước không ngừng bố thí, chính mình có cần không thì không cần thiết, đời sống nhất định phải gìn giữ bình thường, đó là đạo dưỡng sinh.

Cho nên đệ tử Phật phải thường nghĩ đến những điều Thích Ca Mâu Ni Phật dạy chúng ta. Thế Tôn phước báo lớn, nhưng bạn thấy mỗi ngày Ngài vẫn là ba y một bát ra ngoài để khát thực. Phần nhiều người thường nói có nên cải thiện mức sống của chúng ta hay không nhưng Phật không hề có ý niệm này. Khi chúng ta ở nước ngoài, hiện tại đại khái tình hình cũng gần giống như trong nước, trong nước đều học tập với ngoài nước, năm xưa khi tôi ở Hoa Kỳ, chúng tôi ở một khu vực, hoàn cảnh của người Mỹ cư ngụ đều phân khu. Dùng tiêu chuẩn gì để phân khu? Dùng thu nhập. Khu chúng tôi ở đại khái mỗi tháng thu nhập khoảng hai ngàn đồng trở lại, ở trong khu vực này mọi người đều gần như nhau. Nếu như trong cái khu này có một người thăng cấp lên, công tác ở công ty nhiều năm thăng cấp, thăng cấp đương nhiên đãi ngộ sẽ nâng cao, mỗi tháng họ có thể có được đến ba ngàn đồng thì không bao lâu họ liền dọn nhà, họ

muốn dọn đến cái khu ba ngàn đồng, họ muốn dọn qua bên đó. Bên đó tiêu phí mỗi tháng đại khái khoảng ba ngàn, khu vực bên đây chúng ta mỗi tháng tiêu phí không vượt quá hai ngàn. Tùy theo đãi ngộ công tác của họ nâng cao mà thường hay dọn nhà đổi nhà, rất là khổ cực, không như người Trung Quốc.

Quan niệm của người Trung Quốc, nếu như ta có thu nhập ba ngàn đồng, ta ở khu vực tiêu phí khoảng hai ngàn, ta trải qua đời sống rất thoải mái, rất tự tại, mỗi một tháng ta còn có thể cất giữ lại được một ngàn. Người nước ngoài không có quan niệm này, họ nhất định đem thu nhập của họ xài hết. Khi tuổi già thì sao? Nhờ vào tiền cứu trợ của quốc gia, ở viện dưỡng lão nhờ tiền cứu trợ. Không như người Trung Quốc, người Trung Quốc luôn là mong muốn có dư ra, người nước ngoài thì muốn đem nó xài cho hết sạch. Cho nên thông thường cơ quan công ty người nước ngoài khi phát lương gọi là lương tuần, một tuần lễ phát một lần, vì sao vậy? Một tháng phát cho bạn thì có thể mấy ngày đã xài hết sạch, đời sống sau đó của bạn sẽ khó khăn. Người Trung Quốc biết tích lũy, người nước ngoài không có loại khái niệm này, cho nên thông thường người Trung Quốc ở nước ngoài, hoàn cảnh kinh tế đều tương đối ổn định, gần như đều có tích lũy. Đó là một loại mỹ đức, khi tuổi già không cần phải cầu người, bình an mà trải qua tuổi già của chính mình. Người nước ngoài đến tuổi già xem thấy đời sống của người Trung Quốc tự tại như vậy, họ rất ngưỡng mộ, thế nhưng đã không còn kịp nữa, tài khó trong mạng của họ đã tiêu sạch, đã trống không rồi nên tuổi già phải nhờ cứu tế. Không như người Trung Quốc, bạn thấy người Trung Quốc hiểu được tích lũy, tuổi già trong tài khó vẫn tràn đầy.

Cho nên nếu chúng ta hy vọng tiền dùng không thiếu hụt, tức là đời sống vật chất không thiếu kém, bạn phải biết được tài bố thí. Nếu như bạn mong muốn thông minh trí tuệ mỗi năm thêm lớn, thì bạn phải tu pháp bố thí. Nếu bạn hy vọng chính mình ngay đời này khoẻ mạnh sống lâu, vậy bạn nhất định phải hiểu được bố thí vô úy. Phải thật làm, không nên lo sợ, không nên nghi hoặc, không nên thoái thác, phải đồng mãnh tinh tấn thì ba thứ này nhất định sẽ được.

Ngay trong đồng tu chúng ta có không ít người tại gia, đa số đồng tu là người tại gia, đồng tu tại gia sau khi nghe rồi thật làm, làm được mấy năm đến nói với tôi. Họ nói, thừa sư phụ là thật, không phải là giả, hiện tại làm buôn bán kiếm tiền càng ngày càng nhiều, khi họ có càng nhiều thì càng làm nhiều việc tốt, làm nhiều việc tốt hơn, ngày ngày nghe kinh, ngày ngày niệm Phật, trí tuệ thêm lớn, chân thật là khoẻ mạnh sống lâu, họ đều có được. Từ đâu mà có được? Toàn học tập được từ trong kinh giáo. Người không ưa thích học kinh giáo thì cái duyên này sẽ không có. Hiện tại kinh giáo lưu thông rất là phổ biến, không thể nói không có cái duyên phận này, thậm chí với đường truyền, vệ tinh hiện nay, cái duyên này đã đưa đến trong nhà của bạn. Vấn đề là gì? Vấn đề là bạn có giác ngộ hay không, bạn có tiếp xúc nó hay không? Không như thời trước, thời trước là thật khó, nghe kinh thì nhất định phải đến tự viện, phải đến bên đó nghe pháp sư giảng kinh. Hiện tại thì không cần, có thể ở trong nhà mở mạng ra thì

có thể nhận được, không cần ra khỏi cửa. Đi ra ngoài không thuận tiện, nhất là vào trời mưa, trời mưa thì rất lạnh, rất không thuận tiện. Hiện tại ở trong nhà đều có thể thu nhận được, đầy đủ tạng thượng duyên, đầy đủ thân nhân duyên. Trong A Lại Da thức của tất cả chúng sanh đều có chủng tử của Phật, đó là thân nhân duyên đầy đủ, bạn còn thiếu kém là Sở Duyên Duyên cùng Vô Giác Duyên. Bạn không nhận biết đối với cái này, không có hứng thú đối với cái này, đó là thiếu kém Sở Duyên Duyên, hoặc là sau khi tiếp xúc, nghe một hai ngày thì không muốn nghe nữa, thường hay gián đoạn là thiếu kém Vô Giác Duyên. Tạng Thượng Duyên tôi nghĩ không phải là vấn đề, ngoài vệ tinh đường truyền ra, đĩa CD hiện nay rất phổ biến, giá thành lưu thông rất thấp, có âm thanh, có phụ đề, có hình ảnh, hơn nữa có thể lặp đi lặp lại nhiều lần để xem. Việc này vào quá khứ, người ở nửa thế kỷ về trước đều không có phước báo này.

Vào năm 1977 tôi giảng kinh ở Hong Kong, vào lúc đó công cụ khoa học tiên tiến nhất là máy ghi âm, vào lúc đó máy móc này rất mắc, hơn nữa rất thô nặng, một cái máy này như cái tủ rất to, dùng cái băng nhựa cũng là một cái cuộn băng rất to, đó là chúng ta xem thấy sớm nhất, tuyệt nhiên không phổ biến. Làm gì được thuận tiện như ngày nay, có thể mang theo người để nghe, máy móc rất nhỏ chỉ lớn chừng này, nghe nói máy móc mới nhất rất nhỏ, giống như một cây viết để trên người có thể nghe được mấy mươi giờ đồng hồ, càng ngày càng thuận tiện. Chỗ này nói rõ, tạng thượng duyên không có vấn đề rồi, vấn đề là làm thế nào giúp đỡ những chúng sanh này nhận biết Phật giáo. Việc này là quan trọng, chính tôi cũng từ chỗ này mà quay đầu. Trước khi tôi chưa tiếp xúc với Phương tiên sinh, không hề nhận biết đối với Phật giáo, cho rằng nó là mê tín, cho nên không tiếp xúc. Sau khi hiểu rõ rồi, vậy mới vào trong chùa để tìm, chân thật phát hiện được có kho báu ở trong đó lấy không thể nào hết, dùng không hề cạn kiệt. Cho nên cả đời, mỗi niệm không quên ân đức của lão sư, nếu như không phải Ngài giới thiệu cho tôi, cả đời cũng không thể tiếp xúc được, không có duyên, không biết được đó là cái gì, sẽ không thể tiếp cận nó. Cho nên đề mục nhận thức Phật giáo, tôi đã giảng qua mấy lần, hiện tại có lưu thông đĩa CD, cũng có lưu thông quyển sách nhỏ, rất là quan trọng.

Bốn chúng đồng tu học Phật chúng ta phải phát tâm học Bồ thí. Hiện tại bạn muốn hỏi Bồ thí loại nào thì viên mãn công đức? Tài pháp vô úy thấy đều đầy đủ thì không gì hơn là đĩa CD. Một cái đĩa CD rất là rẻ tiền, giá thành rất là thấp, chỉ một hai đồng, bạn có thể thường khi tặng cho những bạn bè thân thích của bạn. Chính bạn nghe kinh, cảm thấy đoạn nào giảng rất có ích đối với bạn, nghe rồi rất hoan hỷ, thì bạn lấy cái đĩa đó tặng cho họ. Đạo tràng này của chúng ta cũng có đại kinh, cũng có từng đĩa lẻ loại một đĩa hoặc hai đĩa, đặc biệt nêu ra để phổ biến, giới thiệu cho thân bằng quyến thuộc của bạn. Nếu như họ thật nghe được rồi, không nghe cũng không hề gì, vì giá thành cũng rất thấp, họ để qua một bên, không chừng một ngày nào đó họ có hứng thú, thỉnh thoảng xem qua một chút. Khi họ vừa xem, họ hiểu rõ, thì bạn đã độ được họ rồi. Một khi nghe qua tai là đã trồng sâu được căn lành. Sau khi hiểu rõ rồi, họ liền có thể chuyển ác thành

thiện, xan tham là ác, bổ thí là thiện, họ có thể hồi đầu hướng thiện, nói không chừng, từ ngay chỗ này chuyển đổi lại hết vận mạng của họ.

Ở trong Phật pháp chuyển đổi lại được vận mạng, không phải chỉ riêng mình tôi, tại gia xuất gia có rất nhiều người, chỉ cần bạn chân thật chịu học. Học là vô cùng quan trọng, học thì bạn mới có thể rõ lý. Sau khi rõ lý rồi, tín tâm của bạn thanh tịnh thì sanh trí tuệ, không sanh phiền não. Bạn có trí tuệ thì bạn mới biết được phải nên làm bằng cách nào, tức là phải nên làm thế nào để làm người, ở ngay trong một đời này ta muốn thành tựu cái gì. Không có gì mà không làm được, hữu cầu tất ứng.

Tốt rồi, thời gian hôm nay đã hết, chúng ta chỉ giảng đến đây. A Di Đà Phật!